

Cum murim pentru țară

Vărul meu e îngropat
 Și prietenii mulți din sat,
 Dat mi-a fost de Dumnezeu
 Să stau la mormântul vărului meu.
 El e 'n Rusia 'ngropat
 Iar eu cu italienii mă bat
 Pân' ce vine un plumbișor,
 Când m'ajunge, atunci și eu mor,
 Las' să mor, că n'am pe nime
 In lume nu am vr'un binc,
 Sunt ca cucu singurel,
 Tata-i mort, sărac de el,
 Numai frunza de pe fag
 Mă va mai jeli cu drag.
 Când o bate vântul greu
 Și-o pica pe mormântul meu.

Brancu George,
 tînar de munte la reg. 6.

Când soldatul n'are pe nimeni

Pentru patrie noi luptăm
 Și mult sânge mai vărsăm,
 Luptăm ca și niște zmei,
 Prinzând multe mii din ei,
 Dar din noi înc'au picat
 Prietini mulți din jur și sat,
 Chiar acum eu am pierdut
 Un văr care-am cunoscut,
 Pământean din satul meu
 Odihnească-l Dumnezeu,
 A murat ca un viteaz,
 Nu mai știe de necaz,
 La părinți le merge veste
 Că Ioan nu mai trăiește,
 Dar numele de eroi
 Cari au murit în război,
 E tăiat afund în piatră
 Nu se uită nici odată.

George Branc, Dobrești

MUNCA CRESTINA.

Un preot bătrân avea să meargă la alt sat
 să facă slujbă unui creștin. Pe câmp vede mai
 mulți oameni lucrând din greu în arșița soarelui
 de Iulie. Se apropie de unul și-l întreabă de s'a
 rugat dimineața înainte de a pleca la lucru.

— O! părinte, îngăimă cel întrebat, plecând ca-
 pul la pământ, astăzi am avut grabă și nu am
 putut să mă rog; Dumnezeu să mă erte.

— Bine, îi răspunse preotul, dar adu-ți amin-
 te că omul când are să facă cele mai grele luc-
 ruri trebuie să-și ridice sufletul la cel atotputernic
 ca să-i ajute, și nădejdea acelui ajutor îl întă-
 rește.

Altă dată întâlnește preotul pe acela cu care
 vorbise 3 ani în urmă și fără să-l întrebe, se
 vede întâmpinat cu bucurie:

— Părinte, binecuvântat fie ceasul când mi-ai
 dat sfatul părintesc. De atunci niciodată n'am
 lipsit să mă rog lui Dumnezeu, când încep chiar
 și cel mai mic lucru, și simt că muncesc mai
 cu drag și mai cu spor, cu adevărat că ajută
 cel de sus pe cei ce nu-și uită de dânsul!

Soldatul monarhiei, l'a prins pe ita-
 lian între Asiago și Astigo și acolo îi
 administrează o lecție simțitoare, pă-
 nă la lacrimi.

Salto mortale al ministrului preșe-
 dinte italian cu ocazia căderii lui.

La cinematograf

— Film în patru acte —

Actul I.

Teatrul se dă la Roma,
In dos: Monte Pincio,
In față șade Poetul
Gavriil D'Anunzio.
Al și regele-i la kino!
Murmură toți împrejur,
Și Salandra și Sonnino
Toți pe rege-l înconjur.
Gavril apucă harfa,
Publicul aplaudând...
Ca un leu din răspuțere
Imnul regelui cântând,
Bucuria 'n piept îi crește
Când și regina s'arată,
Elena de Muntenegru,
(Căci Nichita-i a ei tată).
Se credea erou prea mare
Indemnând țara 'n război,
Ia din piept regina-o roză
I-o aruncă 'n acest toi.
Jos cu Austria de-acuma,
Război! zic toți în contact
Și perdelele se lasă,
Se sfârșește întâiul act.

Actul II.

Actul doi e în Cetinje,
Din dos: nor întunecat,
In față: dorința mare
A bătrânului regat.
Injurând Nichita zice:
Pentru mine ce rușine?
Când nici Franția, nici rūsul
Promisiunea n'o mai ține.
Ce să fie, că nu-i bine?
Vestea 'ntii vreau s'o împart
Și Lenutei dela Roma,
Că de ei azi mă despart.
Austriacii sînt aproape,
Ce să fac?... răspunde-mi, na,
Urgent... reginei la Roma,
Răspuns plătește. Papa.
Starea lui e de tot gravă,
Telegram' el singur dă,
Dar răspuns ca să primească
La palat el nu mai stă.
Impachetându-și coroana
El din țară a ieșit
Și cu fuga lui Nichita
Al doilea act s'a sfârșit.

Actul III.

Actul trei, arată Roma,
Din dos: furtuni, ploi și vânt,
Din față, 'n sala regală,
Elena grozav plângând.
Telegrama-i stă 'nainte.
...Starea 'n grad de tot urât,
Cum la tine și la mine
C'a ajuns apa la gât.
La Triest am tras nădejde,
Astăzi toate-s înzadar,
Și gândind la Görz și Bozen
Mi-i destul de greu ș'amar.
Pentru tine nu-i rușine,
Te predă, însă cum crezi,
Nu lăsa de azi pe mâne
Ce-ai putea ca să salvezi.
Pe scenă ce se petrece
Este mult de ascultat...
Și cu propria ei mână
Răspuns a telegrafat.
Montenegro... Post restante,
La Cetinje, Balcan sud:

»Promisiunea de 'nainte
Nu mai este — s'a pierdut.«
S'a pierdut speranța vie
Cu D'Anunzio 'n contact,
Cu a lui Gavril poezie.
Se sfârșește al treilea act.

Actul IV.

Actul patru reprezintă
Gara Roma și bufet,
S'au strâns toți din Muntenegru,
Mamă, fiică... un cvartet.
In cupeu lâng'a sa mamă
Regina s'a așezat,
Victor, regele atuncia
Dorința și-a exprimat.
La Lyon... dar cale bună,
Din exil răspuns așteaptă
Din durerea tuturor
Ia și el, partea sa dreaptă.
De rușine și mânie
E Nichita apucat,
Dar pe ginere, cu bine
Cu blândețe l'a 'ntrebat:
Ce ți-a fost ție delipsă,
Spune-mi azi adevărat,
Cu vecinul de aproape
Alianța de-ai stricat?
Victor capu 'n jos îl lasă
Lung privește la pământ,
Vrea a zice că nu-i pasă,
Dar nu-i dă nici un cuvânt.
Urmând strângerea de mână...
Un fum negru s'a văzut,
A pornit din gară trenul
Și perdelele-au căzut.

C. Fărtăiș, din Zăhărești, distr. Suceava, Bucovina. Astăzi în K. u. K. Militärbeob. Sp. No. 1. Saal III. Oderberg, Silezia.

Intre cavaleri

— Ce zici, Petre, s'a scumpit tütünul.
— Ce 'mi pasă, Ioane, frunzele de cartofi și iarba nu sunt supuse la dare — și dintr'acestea se poate face tușun de fumat.

SPAIMA

De Z. Bârson

O Duminică de pe la mijlocul verii.
Se juca soarele în voie pe ulițele măturate de curind și căscioarele vărui-te păreau și mai albe în notopul de lumină.

La o poartă, pe o laviță, un moșneag slab, adus de spate, stetea și-i înpletea unui nepoțel, un biciu din niște cînepă veche. Lîngă ei, un cîine dormea tolănit cu capul în bătaia soarelui.

Din cînd în cînd vedeai pe cîte o prispă femei scuturînd și pe la ferestrele deschise răsăriau primăve. i de fe-te, cari îngîneau doine cu înțeleșuri, u-dînd răvarele de flori.

La biserică toca de liturghie. Răsu-na limpede toaca, și apoi se înabușă și iar învia, pînă se risipia departe în tăcerea curată și tainică, ce cobora din spre munți. — Cerul era senin; un nori-șor de ceață de mai întîrzia să se dis-trame, colo sus pe vîrfurile ascuțite al muntelui, care părea un uriaș bătrîn cu părul sburlit.

În liniștea asta nemărginită, încet cu părul rar, îmbrăcați în haine cura-te, oamenii osteniți de săptămîna de muncă și femei cu copilași de mîna se îndreptau spre biserică, purtîndu-și sufletele pline de credință spre casa lui Dumnezeu.

De pe-o ulicioară, iată o femeie gră-bită, trăgînd după ea pe un băiat de vre-o 10 ani, care se lăsa greu de tot; pe semne nu-i prea ardea de biserică.
— Hai mai iute afurisitul, c'a tocat de liturghie!

Băiatul se lăsa greu, scîncia și zi-se strîmbîndu-se gata, gata să plîngă.

— Să-mi dai mamă... să mă duc și eu... numai cinci creștari se plătește.

Îți dau eu — zise femeia, făcută foc — îți dau eu comedie de nu poți s'o duci!... și-și smuci odată odorul, de era gata să-l dea jos. Băiatul începuse să plîngă — mama îi dădu doi pumni după ceafă și copilul se porni să urle înfiorînd toată liniștea aceea de Dumi-necă. El apucă de mîna sdravăn și-l tî-ra după ea pe ulița cea mare a satu-lui bolborosînd:

— Fir'ar al dracului de Neamț, cu co-media lui cu tot!... — și apoi făcîndu-și cruce:

»Doamne iartă-mă... că mă duc la sfînta biserică!...«

Se pierdură după colțul uliței.

De pe-o altă ulicioară răsări un Ro-mân mărunțel și cîrn și se întîlni nas în nas cu un altul înalt și cu nasu mare, care tocmai eșia din curte.

— Bună vremea!

— Bună să dea Dumnezeu și s'o ție, că am fin pe brazdă.

— L'ai culcat tot?

— Tot. Mai rămăsese un clinșor din spre moară și m'am repezit azi dimi-neată, de pînă în ziuă.

— Dumineca, vere?

— Înainte de toacă!... — și apoi o-prindu-se: — Da... tu stii?

— Ce?

— La capul satului...

— Am auzit și eu, drept e?

— Dacă-ți spun! Am trecut pe acolo.

Da, eu am văzut de asară! L'am văzut când măsură locul. Crezui întâiu, că-i vre-un inginer d'ăia cu comasația. Veneam deia coasă. El își măsură locul să-și ridice comedia.

— Cai o fi avînd?

— Văzui vre-o două mîrtoage la și-regla unei căruțe. Și azi dimineată cînd mergeam la coasă era șatra gata mă, parcă eșise din pămînt!

— Te pomenesti... Ce? Cu comedianții te pui?!

— Fel de fel!... Îți ia ochii. Cică sunt de ciștișig toate. Cine plătește nu știu cît de înfră înăuntru, cînd ese ciștișigă la una, ba alta... știu ca pe la tîrguri.

— Cum să nu știu... Cînd eram cătană am ciștișigat un ceas... știu, cum nu!

Mergeau amîndoi înspre biserică povestind și mirînduse:

— Apoi asta e al dracului. Neamțul ci-că are înăuntru pe împăratul Rusiei.

— E!

— Zău! Și niște ocheane vere, de te vezi pe lumea ailaltă.

— O fi... că multe mai sunt, pe lumea asta!

— Mă! Și mai are și două maimuțe!

— Nu mai spune!

Amîndoi se opriră și se uitau cu ochii mari unul la altul.

— Maimuțe, oare?

— Vii!

— Să știi, că mă duc să le văd. Cum oi eși din biserică mă duc. Maimuțe n'am văzut nici odată. Cum sunt?

— Cum să fie? Ca omul!

— Cum, ca omul?

— Așa... ca omul! Și mai au haine roșii și pe cap căite tot roșii și flori la ureche!

— Ei, al dracului. Neamțul!

— Al dracului zău! — Incheiă celalt și amîndoi făcîndu-și cite o cruce mare trecură pragul bisericii și nu se mai văzură.

Neamțul în vremea asta se pregătea.

O brodi pe cînd eșia lumea dela biserică și iată-l și pe el îmbrăcat cu niște haine pestrițe, călare pe un cal numai osu; înotînd pe ulița satului și strigînd cît îi lua gura; chema lumea la comedia. Alături de el, pe jos copii ai lui cu nasuri lungi de hîrtie roșie, cu două tobe atîrnate de gît și mari de se împiedeau în ele, le băteau să le spargă, de ieșiră toți cîinii de prin curți și începură să latre; credeau că se prăpădește pămîntul.

Și pe cal, lîngă stăpîn, una la spate și alta în față, două maimuțe jigărite, îmbrăcate în roșu, pe cap cu niște scufițe mari roșii și la urechi cu niște flori și mai roșii decît scufițele.

Neamțul striga în limba lui, tobele sunau, cîinii lătrau, maimuțele făceau fel de drăcii, se dădeau peste cap, jucau, se scuipau și se băteau peste umărul stăpînului. Lumea se prăpădea de ris. Ieșise tot satul. Așa ceva nu se mai văzuse de mult prin partea locului.

După ce se duse pînă aproape de capătul celalalt al satului, se întoarse și se îndreptă cu tot alaiul spre șatra, pe care o clătina vîntul. Acoperită cu o pînză înegrită de ploii și spartă de vremuri rele stetea comedia la marginea satului, filfăindu-și un steag sdrențuit

sus pe coperiș. Doi câini cu panglici la gât o păzea cu toată seriozitatea lor de slugi credincioase.

Lumea începu să se îndemne și intrase unul câte unul să vadă pe împăratul Rusiei și să se uite prin ochianele fermecate. Maimuțele se jucau în față. se dădeau peste cap, se luau la trîntă și lumea se veselia lucru mare.

Un țăran zise către altul:

— Ce ar fi măi Ioane să te trezești la miezul nopții cu astea în pat la tine? Ha?

Ioan se cetremura tot și-și făcu o cruce mare ca de ucigă-l toacă!

Cocoșii vestiră de mult miezul nopții.

Se ridicase luna de după păduri înălbînd dealul de deasupra satului și ajunecîndu-și lumina pînă la casele risipite în vale. Era o tăcere pustie, tulburată din cînd în cînd de țipătul înfiorător al huhurezului care se pierdea de parte în adîncimea văgăunelor întunecate. Cite un câine urla la lună, prevestind cine știe ce nenorociri.

Satul dormea învăluit în lumina asta de vraje.

Sus pe deal, doi ciobani steteau la foc de vorbă. Cu saricile pe umăr, cu căciulile date pe ceafă, cum se aplecau din cînd în cînd să scormonească spuza, păreau doi vrăjitori, aduși de vînt din cine știe ce funduri de iad. Lumina și umbra se jucau pe fețele lor înăsprite; acum erau rumeni, acum negri ca întunericul. Și mari... păreau așa de mari în bătaia lunii!...

Pe-o coastă mai încolo, turma dormita adunață, ca o pătură mare de zăpadă ce părea că sta s'alunece la vale. Iar aproape de foc sta măgarul încărcat și gata de drum; a 2-a zi, de pînă

în ziuă, trebuind s'ajungă la tîrg. Sta nemișcat, întepenit, privea drept înainte, ca un filosof, care ar încerca să pătrundă nemărginireă. Aștepta ciomagul să-i cadă puternic pe spate și să pornească.

Ciobanii își continuau vorba:

— Așa a fost, mă, și ce spui eu să știi că-i drept... că mie mi-a spus-o unul, care a fost acolo.

— Ar fi vremea să pornești, firtate! — îl întrerupse celălalt. — Au cîntat cocoșii de mult de miezul nopții și uite găinușa stă să treacă culmea muntelui.

— Lasă că e vremea destulă. Merg tot la vale și cînd s'o face ziuă.

— Și să vii mai de vreme mine, — îi lua vorba asta—să vii înainte de scăpătat, c'ăși vrea să mă reped și eu o feacă la comedia aia... că n'am văzut nici-odată...

— N'ai nici o grijă. Viu. Da acu mai stau o țiră... să-ți spui. Cum zici mă, și-a vîndut sufletul necuratului! și l'a purtat »ducă-se pe pustii« prin toată lumea mă, și i-a dat toate bunătățile! Acu după ce s'a săturat de toate, de nui mai plăcea nici plăcinta nici vinul, i-a scos în cale necuratu o fată... da frumoasă vere... ca Ileana Consinzeana. Ci că avea, un păr... ca mătasi și o salbă la gît de făcea trei sute degalbeni!

— Să tot trăiești firtate...

— Stai să vezi! Că n'a avut parte!

Cînd îi căzu mai dragă fată, atunci i-se împlini sorocul și încă și Scaraschi cu un tovarăș de-ai lui, doi acu! Il bătu pe creștin pe umeri uite-așa și-i zise: S'a isprăvit! Acu să vii cu mine! Omul că căr, că măr... de geaba! L'au înhățat împelițații și l'au adus pe sus

Și Olanda se pregătește

Această ilustrație hazlie arată cum își pregătește Olanda, iubitoare de pace, obstacolele de sîrmă. Anglia pri-

veste necăjită la muncă sîrgîntoasă a olandezilor.

până la gura iadului. Aici toți dracii mai mici, mă, au ieșit din gaura aia mare și l-au luat în horă și s-au pornit pe joc. Le ieșea foc din gură și chico-teau și tipau și urlau și...

— Uite-i! țipă celalt sărind în picioare. — Uite-i!

Intre ei, în două labe se încălziau lângă foc doi draci îmbrăcați în roșu cu căițe roșii pe cap.

«Ciobanii să înnebunească! Săricile le alunecară de peumeri și căciulele de pe cap.

— Doamne, maică preceastă! Doamne Isuse Hristoase!..

Drăcușorii pe lângă ei. Sar și se dau de-a roata. Unul ia o căciulă de jos și și-o pune în cap. Li cade pe ochi și treceașă prin spuză și țipă și sare: a-runcă căciulă cît colo. Ciobanii scuipă și-și fac cruci. Dracii scuipă și ei și-și fac cruci.

Fug... dracii după ei! Un cioban vede măgarul, se repede, sare călare, celalalt sare și el.. Amîndoi înblătesc măgarul cu ciomegile. Dracii și ei la spatele lor. Ciobanul din urmă, înghețat de spaimă cuprinde pe tovarășul din față pe după gât. Se simte și el cuprins de după gât de necuratul dela spate... și cade grămadă la pământ... mort.

Maimuțele — se lasă și ele jos, pe când ciobanul celalalt, călare, coboară coasta în goană mare... cît poate să gonească un biet măgar bătut cu ciomagul de un nebun.

Totul s'a petrecut în câteva clipe.

Luna se uita nepăsătoare, poleind cuprinsul amorțit cu razele ei de argint și scaldînd în lumina ei de vraje pe cele două maimuțe, cari se giuguileau acum lângă foc sus pe culmea dealului.

SI TOTUSI SE POATE...

Tatăl sententios.

— Insemnați-o asta fiule, că fără bani nu se poate face nimic în ziua de azi.

— Și dacă totuși se poate?

— Ce anume?

— Datorii.

Război și pace

Sunt cincizeci de ani mai bine,

N'am avut rezel cu nime,

Dar acu am fost siliți

De-a lua inima 'n dinți,

Am scos sabia ascuțită

Ș'am luptat făr' nici o frică,

Soarele se uită 'n jos

Cum luptăm noi de vârtos,

Luptăm pentru patria noastră

Și pe noi mult sânge ne costă,

Sărbii au fost setoși de sânge,

Au crezut că ne-or învinge,

Iară Petru împărat

A fost tare 'ncredințat

Că armata cea ruscască

Poate să ne nimicască.

Dumnezeu ne-a ajutat

Cu Serbia de-am gătat

Și pe Petru împărat

L'am lăsat făr' de palat.

Serisă de Brancu George, din prima vară, când a fost în Serbia.

Țiganul și clopotul

A fost ce-a fost, că de nu era, nici în guri nu se purta. Că eu, dragii mei și-ai cui vă are, nu port minciunile cu sacul, ci le port cu tureacul.

Ci e'a fost și poate mai trăiește și azi un țigan, cum nu alții, credincios și iubitor de Dzeu, care pentru lume n'ar fi făcut greș dela biserică. Cu cea mai mare cucernicie asculta toate slujbele până 'n stârșit, ba rămânea încă și după ieșitul oamenilor în biserică, până târziu când ieșea popa cu crâsnicul și cântăreții și tot într'una se ruga cu glas înalt: Doamne dă-mi cocie și cai, Doamne dă-mi cocie și cai!..

Tot așa și iar așa, de slujitorii bisericii nici nu mai puteau împărți în țignă prescurile și prinoasele de afurisitul de țigan. Că el se ruga mă rog, dar ochii lui, vorba veche: unul la făină, altul la slăină, vedeți, cum e omul de potcă; cît dela o vreme, văzând slujitorii că nu-i și nu, de-a merge după voia lor cu proclatu de țigan, mergând odată dela biserică dau a se slătui cam peste umăr, că oare ce ar fi de făcut să-i mai închidă ochii de pe la icoane. Că s'aveți în știre, boeri cinste mare, de unde lucră, de-acolo ai să și trăiești, iar țiganul zgaibei, să'l aibă, par'că el ar fi ducând soroteliile bisericii cu banii și cu alte venite... lucru, pentru care și omul cel mai bun i-ar fi făcut crucea tatălui, închinându-l dracului!..

În Dumineca viitoare, după ieșitul oamenilor, când țiganul rămas îndărătu tuturor, se ruga să-i dea Dumnezeu cocie și cai, auzi un glas de sus din tură zicând: »dauți țigane, dau, numai te sui aici la mine!« și 'n clipită se și lăsă din turn în jos un coș atârnat de-un ștreang. Țiganul se sui în coșul care se ridică în susul turnului cu el... Și era mai ajuns la cocie și cai, încât s'ar fi și putut acăța de sireglă, de s'ar fi nădăit de lucru ca acela, că crâsnicul zmeului de după clopot scapă ștreangul, căci va fi tras țiganul prea greu la cumpănă, și — rămas bun tu cocie și voi cășori, că io zup! în tinda bisericii...!

După ceși mai aduse țiganul bleasc (răsuflare), și-i veniă măruntacle la loc de se putu scula de jos, se uită 'n sus cătră clopot și zise: — Doamne, Doamne, neagră îți fața, da mai neagră îți limba...!

Glume

NAPOLION ȘI BIBLIA.

Scriitorul italian R. Todi a avut norocul să afle pe insula Elba exemplarul din Biblie cetit de Napoleon pe vremea exilului. Felul în care a cetit Napoleon această carte este iarăși interesant. Anume, a subliniat pasajii din care se vede preocuparea de sine de care a fost condus acest om.

Ca un egoist ce era nu admitea să-i fie cineva superior, ci mai degrabă inferior. Probabil că Alexandru țarul Rusiei, care era cu aproape 1 m. mai înalt ca Napoleon, anume s'a exprimat, că e pitic pe lângă celebrul corsican, care era mic de stat.

Biblia a cetit-o Napoleon numai întrucât putea s'o raporteze la sine, și ială ce era subliniat: »Intristat e sufletul meu până la moarte. Veghiați cu mine. Luați asupra-vă jugul meu. Sângele meu asupra capetelor voastre. Dacă D-zeu e cu mine, cine e contra mea?«

CUM E DUMNEAEI?...

Două cunoscute se întâlnesc și stau de vorbă, deoarece de mult nu s'au văzut.

— Dar ia'n ascultă — zice una, — cam ce fel de femeie e prietina d-tale cea nouă.

— Dragă, să-ți spun drept, e cam ciudată. Și uite de ce: Are obiceiul să se mândrească ca o femeie de 20 ani; să se îmbrace ca una de 25 de ani; se crede că e de 30 de ani, și când colo ea e de 45 de ani.

LA VANAT.

Iul vânător. De ce nu traseși în iepurile cele care trecu pe lângă tine?

Al 2-lea vânător. La ce să mai traie dacă fu-ge și așa destul de tare.

STAN PAȚITUL.

Merge Stan la un avocat, îi spune pățania și-l întreabă:

— Ce zici, d-le avocat, ai putea să câștigi procesul?

— Fără îndoială.

— Ai putea să garantezi?

— Pe cît poți.

— Atunci bine că știu, să nu mai fac proces pentru-că eu îți povestii cum stă protivnicul meu, și nu cum stau eu.

PARTEA SLABA.

Unul întreabă pe altul:

— De ce la unii beția li se urcă la cap, de nu știu ce vorbesc, iar altora li se duce la picioare de nu mai pot umbla!

— Pentru-că țaria băuturii atacă partea cea mai slabă a corpului omeneș, răspunse celalalt.

CE ZICE DOCTORUL.

— Eu, d-le, în tinerețe am șovăit mult până să aleg între pictură și medicină.

— Și cum de-ai îmbrățișat medicina?

— În pictură, greșele se dau pe față, pe când în medicină sunt înmormântate odată cu bolnavul.

IN ȘCOALA.

Învățătorul. Cine din voi știe să-mi spună de ce i-au tăiat lui Samson muerea sa părul?

Ionel. Pentru-că nu a avut bani să meargă la bărbier...

AI MILA!

Ionel a făcut o ispravă. Tatăl, mâniaș, cu biciușca cea pentru căni în mână, îl amenință:

— Așteaptă tu, că-ți dau eu țiel!

Ionel: Tată dragă, ai milă. Doar nu-i fi așa de crud să mă bați tocmai cu biciușca cânelui și încă fiind el de față.

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 56